

Nr 747

Av herrar **Gustavsson** i Alvesta och **Wahrendorff**, i anledning av
*Kungl. Maj:ts proposition nr 82, angående bidrag till
ortopediska hjälpmedel och hörapparater m. m.*

(Lika lydande med motion nr 614 i Första kammaren)

I proposition nr 82 har föreslagits bland annat, att statsbidrag skall utgå till de med anskaffningen av colostomi- och ileostomiförband förenade engångskostnaderna. Föredragande statsrådet har däremot icke ansett sig kunna förorda bidrag till löpande kostnader för anskaffande av förbrukningsmateriel. Administrativa skäl åberopas för detta ställningstagande.

Medicinalstyrelsen har i ett i propositionen redovisat utlåtande i ärendet anfört att engångskostnaden för colostomipatient beräknades utgöra 75 kr. för bandage (inklusive de första hundra påsarna) och för ileostomipatient 100 kr., medan kostnaderna för i övrigt erforderliga påsar i regel uppskattades till 100—300 kr. per patient och år.

Sedan några år tillbaka användes emellertid vid colostomier och ileostomier en typ av plastpåsar, som klistras fast direkt på huden och sålunda icke erfordra något särskilt bandage. Denna påse är smidig och lätt, förhindrar utdunstning av tarmgaser och medför ej någon obehaglig lukt. Den användes en gång och kastas sedan med innehållet. Det har uppgivits, att patienter med tunntarmsfistel använda 3—5 dylika påsar per dag och patienter med grovtarmsfistel färre, troligen i genomsnitt 2—3 påsar per dag. Kostnaderna för påsarna komma därvid att variera mellan ca 700 och ca 1 200 kronor.

Eftersom något särskilt bandage icke erfordras för dessa påsar, bli de patienter som använda dem icke berättigade att erhålla statsbidrag till de därmed förenade dryga kostnaderna, om ovan refererade uttalande i propositionen lämnas utan erinran från riksdagen sida. Vi kunna icke finna att detta är riktigt. Om bandageteknikens utveckling lett fram till ett bandage, som är mera praktiskt och behagligare för patienten och hans omgivning, böra givevis statsbidragsvillkoren anpassas därefter.

Vad medicinalstyrelsen i sitt utlåtande anfört rörande det i proportion till bidragskostnaderna alltför stora administrativa merarbetet, synes icke kunna åberopas i fråga om den typ av bandage vi här berört. Detta administrativa merarbete skulle enligt medicinalstyrelsen tala för att bidrag för ändamålet lämnades genom vederbörande kommunala sjukvårdshuvudmans försorg. Helt naturligt blir emellertid det administrativa arbetet lika stort vare

sig det utföres inom statens eller sjukvårdshuvudmännens organ. Vad medicinalstyrelsen anfört kan sålunda redan av denna anledning lämnas utan avseende. Dessutom torde det vara möjligt att nå fram till ett relativt enkelt administrativt förfarande genom att föreskriva, att statsbidrag till förbrukningsmaterial för colostomi- och ileostomibandage — vare sig detta är påsar till ett bandage eller påsar som användas utan bandage — utgår för påsar inköpta på apotek. Apoteken kunna därefter direkt debitera det statliga organ, som förvaltar anslaget för ändamålet. Kontroll av patientens behov av bandage och påsar kan enklast ske genom att denne företer ett en gång för alla utfärdat läkarintyg därom. I jämförelse med det administrativa förfarande som sammanhänger med läkemedelsrabatteringen synes den här skisserade anordningen icke vara särskilt komplicerad.

Kostnaderna för de av oss föreslagna åtgärderna kunna enligt medicinalstyrelsens beräkningar uppskattas till 300 000—400 000 kr. per år.

Då vi sålunda finna det nödvändigt att här berörda patienter erhålla lindring i sina betydande bandagekostnader, hemställa vi,

att riksdagen vid sin behandling av propositionen nr 82 måtte besluta

att statsbidrag skall utgå jämväl till de med användningen av colostomi- och ileostomibandage förenade kostnaderna för påsar samt för påsar som användas utan bandage;

att till Bidrag till ortopediska hjälpmedel m. m. för budgetåret 1962/63 under elfte huvudtiteln anvisa ett förslagsanslag av 6 300 000 kr.

Stockholm den 27 mars 1962

Rune Gustavsson
i Alvesta

Harry Wahrendorff